

3Цар. 19, 16.19-21; Пс. 15; Гал. 5, 1.13-18; Лк. 9, 51-62

Докато Исус върви по пътя към Йерусалим с напрегнато от усилието лице, някой от хората около Него заявява: „Ще Те следвам, където и да идеш...” А точно преди това Исус е изпратил „пред Себе Си” вестители. Тоест вече не може и дума да става за следване. Трябва да се отиде напред и да се разгласи вестта. Следването вече е пасивно поведение. То наистина е нужно отначало, но скоро се налага да преминем напред – тогава Исус ще е изпълнил земното Си пратеничество, а на нас ще се падне да го продължим.

Но ето че в конкретните обстоятелства на това поверено ни пратеничество изникват скрити препятствия. С първото се сблъскват апостолите Яков и Йоан. Самаряните, тези еретици, отхвърлили чистата израилтянска вяра, отказват да ги приемат – тях и тяхното послание. Инстинктивната реакция на Апостолите е да поискат от Исус да причини изгарянето на самарянското село. Евангелистът казва само, че в отговор Исус се обръща с укор към тях.

Втората опасност, подчертана от Христос, е „усядането” на Църквата. На мъжа, заявил, че ще Го последва, където и да отиде, Исус отговаря, че Той няма къде глава да подслони – на път е, без да се установява никъде. Самият Той е Пътят. Да го следваме, означава да приемем да не спираме никога по пътя на живота – подобно на Исус, Който ще спре, едва когато бъде „въздигнат до Отца”. Ученикът е човек „на път”. И нашата Църква трябва да приеме да не „усяда” никога. Нещо, което не е никак лесно.

Третото препятствие, изтъкнато от Исус в днешното Евангелско четиво, е „поглеждането назад”. На този, който иска първо да погребее баща си, както и на онзи, който иска първо да се прости с домашните си, Исус отговаря твърдо, с тон, който би могъл да ни учуди: „Който поглежда назад, не е годен за Божието Царство”. Винаги трябва да гледаме напред, към бъдещето.

До ден днешен, всъщност най-вече в днешно време, Исус казва лично на всеки от нас: върви, известявай Царството Божие! – Царство на правда, мир и любов.